

II

Една зима мама се разболѣ и цѣла недѣля не стана отъ постелка. Повикахме лѣкаря още въ пѣрвитѣ дни на болестѣта. Той ѝ прѣдписа лѣкарство и си замина пакъ въ града.

На утрѣшния день тати ми каза: „Миналата нощъ крадци отсѣкли много дървета отъ гората, трѣбва да се отиде съ работниците да изслѣдваме тази случка, за да дадемъ послѣ смѣтка на господаря. Тебе ще заведа въ града при баба ти и ще отидите да купите лѣкарство. Тамъ ще ме чакашъ догдѣ прѣнесемъ насѣченитѣ дърва и послѣ ще дойда да тѣ взема отъ града.“

Азъ се зарадвахъ, че ще отида въ града, макаръ да ми стана жално за мама. При нея останана само слугинята.

Пристигнахме живо и здраво въ града. Азъ останохъ при баба да купимъ цѣрове, а тати се върна въ гората за дърва.

III

Накупихме цѣроветѣ и очаквахме тати да дойде да ме заведе при мама. Баба ме нахрани на обѣдъ; вечеря наближи, а тати го още нѣма.

— Навѣрно закѣснѣха съ дървата, затова го нѣма още; ей сега ще дойде, каза баба.

Но менѣ ми стана много жално и едвамъ удържахъ сълзитѣ си. А баба ме утѣшаваше и казваше: „Увѣрявамъ те, Славке, тати ти ще си дойде слѣдъ часъ и ще се завърнете при майка си благополучно.“

Баба легна да си отпочине, а мене прати на двора да се плъзгамъ и да си поиграя съ снѣжинкитѣ. Ала сѣрдцето ми се свиваше отъ жалостъ за мама.